

UIT HET VELD

eens spreken bij ons in het centrum. Daarna hebben we hen gevraagd of ze ons boek wilden nalezen. Maar daarna was het nog niet klaar. Wij dachten misschien dat het af en goed was, maar dan ging het nog naar de uitgeverij. En die keken het ook nog eens allemaal na. Dan kwam de tekst naar ons terug, wel vier keer. Wij schrijven natuurlijk Vlaamse woorden. Maar in Nederland verstaan ze die woorden niet. In Vlaanderen zegt iedereen “zetel”. Maar dat moest “bank” worden. We moesten ook een naam van een van onze personages veranderen. Eerst heette die “Veerle”. Maar dat hebben we veranderd in “Joke”. Ook op de inhoud kwam er commentaar. Dat was voor ons niet gemakkelijk. We begrepen de kritiek soms niet goed. Toen hebben we even de moed verloren.’

Cindy: ‘Maar bij “Lierse Vlaaikens” hebben we het been stijf gehouden. Dat is een typische specialiteit van Lier. Het zijn kleine, ronde gebakjes. Daar kun je toch geen “vlaaien” van maken zoals de uitgeverij voorstelde? Dan kozen we nog liever voor “gebakjes”.’

Nicole: ‘Dat is wel vaker gebeurd. Soms lieten we de dingen ook gewoon staan zoals wij ze geschreven hadden. En dat werd gerespecteerd.’

Moesten jullie lang naar een uitgeverij zoeken?

‘Voor ons eerste boek wel. We stuurden het naar verschillende uitgeverijen.

Maar we kregen niet eens een antwoord. Toen zijn we eens gaan kijken welke uitgeverij “eenvoudige” boeken uitgaf. En zo kwamen we bij De Stiep terecht.’

Wat is de rol van jullie begeleidster Nicole in heel jullie verhaal?

Leon: ‘Als Nicole er niet geweest was, waren we er nooit aan begonnen. Nicole helpt ons heel goed. Wij helpen wel mee...’

Nicole: ‘...maar jullie hebben wel het boek geschreven! Ik doe mee, maar in het verhaal had ik weinig inbreng. Toen in het café heb ik niet zoveel gezegd. Daar maakten jullie het verhaal toch?...’

Cindy: ‘Ja, als we niet naar het café waren gegaan, hadden we nooit een boek gehad...’ (iedereen lacht).

Jullie boek *Emma* en ook *Misdaad* heeft een redelijk open einde. Is dat een bewuste keuze?

Erik: ‘Ja, dat wilden we echt zo. Er moet nog een vervolg kunnen komen. We hebben nog verhalen genoeg in ons hoofd. We kunnen nog jaren doorgaan als we willen. Ik heb nog een heel goed idee, maar dat verklap ik nog niet.’

Nicole (zucht): ‘Ja, dat is voor mij wel een probleem, want ik kan dat niet. Jullie zeggen wel dat jullie het zonder mij niet kunnen. Maar dat is omgekeerd zeker ook zo. Jullie zetten er echt wel vaart achter. Soms lijkt het alsof jullie met de zweep achter mij zitten’ (lacht).

Kregen jullie veel reacties van lezers?

Cindy: ‘Ja, heel veel, maar allemaal goede reacties.’

Nicole: ‘Het wordt ook goed verkocht. Er moest zelfs een tweede druk komen. *Misdaad* verkocht nog beter dan *Emma*. Maar toen maakten we ook meer publiciteit. Ons boek was ook te koop in het museum. Maar daar is het al uitverkocht. En aan de bibliotheek gaan we onze boeken gratis geven.’

Wat zouden jullie andere groepen aanraden die ook een boek willen schrijven?

Leon: ‘De groep is heel belangrijk. Het klikt of het klikt niet. En als het klikt, dan kan er veel. Soms gebeurt het dat we met een groepje van twee of drie tegen een idee van iemand ingaan. Maar we kunnen ook toegeven aan elkaar. En dat moet, anders gaat het niet.’

Nicole: ‘Samen een boek schrijven zorgt er ook voor dat het klikt. Want je werkt samen aan een project. Je maakt plezier. In de pauzes kunnen we zelfs niet stoppen met verzinnen. Uiteindelijk krijg je dan een super resultaat. Dat is natuurlijk heel goed voor het groepsgevoel.’

Zou je je kunnen voorstellen dat je niet meer schrijft?

Peter: ‘Dat zou niet gemakkelijk zijn. Ik heb al twee boeken klaar in mijn hoofd. Die moeten er toch ooit eens uitkomen?’

VERHAAL IN DE KLAS

Inleiding

Gewoonlijk is het *Verhaal in de klas* een kort verhaal uit een andere cultuur waarin de lezer iets uit zijn eigen wereld kan herkennen. Ditmaal vroeg ALFA-nieuws de schrijfgroep uit Lier de tekst voor *Verhaal in de klas* te leveren. Na veel discussie werd besloten daarvoor het hoofdstuk ‘De griezel’ van hun laatste boek *Misdaad aan de oever van de Nete* te nemen. Uitgeverij De Stiep Educatief ging onmiddellijk akkoord en zo kunt u op de volgende pagina’s lezen hoe Greet, die in een museum werkt, een enge bezoeker ontvangt.

De griezel

Een nieuwe bezoeker komt binnen.

Hij is meer dan 1 meter 80 en graatmager.

Zijn ingevallen, gele kaken zijn ongeschoren.

Een oude muts staat op zijn lange, vette haren.

Greet gaat snel achter de balie zitten.

Vals kijkt de man haar aan.

Ze neemt de euro aan en geeft hem zijn kaartje.

Een flauw geurtje komt op haar af.

De man draait zich om, loopt de trap op
en gaat zaal 1 binnen.

Een vuile jas over zijn magere schouders.

Zijn schoenen laten een modderspoor achter.

Wat een griezel, denkt Greet.

Greet kijkt op het scherm.

De griezel haast zich naar zaal 3.

Hij houdt stil voor *Drie koningen in de sneeuw*.

Hij kijkt lang naar het schilderij.

Dan gaat hij naar het raam, hij kijkt naar buiten.

Hij zwaait.

Wat is die van plan, denkt Greet.

De man draait zich om,

hij beent terug door zaal 3 ... zaal 2 ... zaal 1 ...

loopt de trap af ...

en dan staat hij weer voor haar.

De griezel mompelt wat tussen zijn tanden.

'Wablief?' vraagt Greet.

Maar de man is de deur al uit.

Raar figuur, denkt Greet.

Hij heeft zich zeker al weken niet gewassen.

In het park

's Middags wandelt Greet naar de Grote Markt.

Ze koopt een broodje en een cola.

Op een bankje in het park geniet ze van de zon.

Voor haar voeten strooit Greet wat kruimels voor
de eenden. Die zijn tam.

Ze lopen brutaal heen en weer.

Greet denkt aan Karel.

Morgen ziet ze hem weer.

En vrijdag gaan ze misschien samen naar Brugge.

Dan gaan haar gedachten naar de griezel. Ze rilt.

Hij was er net op een moment dat zij alleen was
in het museum.

Het is erg druk de laatste maanden.

Daardoor ziet Greet haar collega's te weinig.

Dat maakt haar een beetje eenzaam, en met zo'n
griezel in de buurt, ook een beetje bang.

Vlug staat Greet op en loopt terug naar het museum.

Illustratie: Conny van der Neut